

jacob
groot
licht
tablet
ten

een kuur

voor het begint

Beeldloos zoek ik de geschrevene, ademloos bereik ik de afgesproken
plaats

Sprakeloos komt de vorm die het zegt

Ik hoor het schijnbeeld van je naam, ik noem je maar je bent het al
geweest

9

Het zingt uit de mond van de eerste ruimte

We treffen ons aan als twee stenen, samen een grotere, uit elkaar
gespat

Zie jij dezelfde wereld als die mij omringt?

Want ik wil doordringen in die van jou, alsof ik een weg tussen ons
zoek maar daar ligt onder de jagende wolken een kruising in de
schaduw

10

En we staan stil, net zo geworpen

Geen gezicht?

Het onze zal je bedoelen

Niet het jouwe?

Ruwweg gezegd voel ik dat we elkaar zien op een manier waarmee we
ons afzonderlijk gewoon niet kunnen meten

11

Omdat het ons ontgaat?

Juist dat kunnen we niet weten

Het was vroeg in de morgen

Laat me de scène schetsen, de einder dopen, het teken geven om terug
te gaan naar de laatste keer

12 Bewerk me, zei ik nog niet, dan bewerk ik jou, dan herkennen we
elkaar opnieuw

Want om je gezicht te bedekken met een ander gezicht nam ik
hetzelfde

Of ik liet me in een doek wikkelen

Om je te verblinden

Of ik rolde me af waar je al ontbrak

Naar waar ik me omgooide en terugkroop

13

Naar waar je niet meer was, in de werkplaats, om op grond van de indruk die mijn ogen besloeg op het doek je ontmanteling af te schilderen

Alle droombare olie perste ik uit mijn tube

Om het doek, open, dicht te doen, om het doek, dicht, af te slachten, om het doek, af, te ondergaan, voorbij de weergave, als beeld niet van wat, erin gekristalliseerd, vastlag als zichtbaarheid, maar van het zichtbare dat vastlegde hoe je niet meer te zien was, hoe het geweest was om je te zien

En ik wist niet te wachten

Op je nieuwste natuur?

Je onnatuur?

Lot van onze speling?

14

De natuur van je vlees zoals diep in je vlees je ziel aan de haak hing in het licht waar het mijn doel om ging?

Je *no-gozone*?